
Shenjtoret nuk vdesin

- Alo, Shqipe! - e merrja në telefon.

- O, të keqen motra! - përgjigjej menjëherë, thua përgjonte receptorin, - si jeni andej...?

- i zinte me radhë, një këtu e një atje, nuk pushonte së pyeturi.

- Ne mirë jemi, - e ndërprisja, - po ti, motër?

- Oh, jam shumë mirë, ja dëgjoma zërin.

I vija veshin zërit të kristaltë, të pa të dytë e të ëmbël, si çikërrimë kroi dhe doja më gjithë shpirt ta besoja, po e dija se nuk ishte e vërtetë. Shikimi e kishte lënë prej vitesh, diabeti ia kishte dobësuar organizmin, sa vinte tretej, as dyzet kilogram nuk kishte mbetur, po kurrë nuk e tregonte lëngatën, kurrë nuk fliste për vuajtjet e veta fizike, kurrë nuk rënkoi. Ai që nuk i ndahej, ishte merakuri për të tjerët. Në shpirtin e saj, në atë gjoksin e pakët që sa vinte bëhej më i pakët, kishte vend për të gjithë.

Zot, sa shumë nxinte ai gjoks!

- Fjete mbrëmë?

- Oj, të fjetur top!

E dija se gënjente sheshit, flinte a s'flinte tre orë, e dija se tërë natën mendonte për fëmijët, nipin, mbesat, për ne vëllezërit e motrat që na kishte larg dhe i mungonim vazhdimisht. E dija se shpesh kujtonte Vitën, çupën e vetme që e shtiu në dhe në moshën njëzetepesë vjeçare, mendonte për të shoqin, Zylfiun, që e la vite më parë, e lexoja fare mirë zemrën e saj të plagosur që nuk pushonte së lënguari.

- Po, hë, më thuaj si është...? - më niste një varg pyetjesh për njerëz të afërt e të largët, të rinj e të moshuar, për emra të shumtë, sa mezi i kujtoja! E merrte malli për gjithë ç'kishte njohur në jetën e vet të gjatë, mbante mend hollësisht këtu e njëzet a tridhjetë vite të shkuara, më habiste gjithnjë me kujtesën e saj të mrekullueshme, emrat që nuk i ngatërronte kurrë. Nganjëherë i përgjigjesha edhe për ata që nuk e dija tamam si ishin, po nuk ndodhi kurrë t'ia hidhja.

Shpesh vrisja mendjen përse tërë ai shqetësim. Përse nuk harronte qoftë edhe një të vetëm? Përse interesohej edhe para ata që pothuaj e patën harruar?

Sot që pushoi së rrahuri zemra e saj e madhe, sot që ndodhem larg, dhe nuk mund ta shoh dot për herë të fundit, sot, i mbuluar nga lotët, e kuptoj se ishte malli për njerëzit që i digjej në kraharor si pishtar, se ishte largësia ajo që e zhuriste, se ishte shpirti saj i mirë që nuk gjente prehje, kur dikush vuante.

Çfarë kanë më tepër shenjtorët? A nuk ka qenë dashuria për njerëzit pa dallim që i ngriti në atë lartësi? E nëse është kështu, Shqipja, motra ime e madhe ishte shenjto, u largua si shenjto, do të jetojë paskëtaj si shenjto.

Se shenjtoret nuk vdesin kurrë.

E martë e hidhur, 8 janar 2019

Worcester, SHBA
